

Поштована породице Хајдин, драге колегинице и колеге,

Већ је прошло два месеца одкако нас је заувек напустио професор Георгије Хајдин. Тешко се привикавамо на помисао да више нема нашег дугогодишњег учитеља чијој смо се бриткој мисли толико пута дивили, и пријатеља, чије смо мудре савете са захвалношћу следили.

Подсетимо се да је професор Георгије Хајдин рођен 31. августа 1925. године у селу Хајдине, општина Врбовско, у Горском Котару, у Хрватској. Основну школу је завршио у Врбовском, а гимназију у Огулину, Карловцу и Београду, где се његова породица, због усташког прогона, доселила 1941. године. Матурирао је у Другој мушкој гимназији 1944. године, а 1946. године, уписао је Технички факултет у Београду. На Хидротехничком одсеку Грађевинског факултета, који од 1948. године делује као самостални факултет, дипломирао је 1951., а докторирао 1966. године. Радни век на Грађевинском факултету у Београду започео је 1955. године када је изабран за асистента, да би 1962. био биран за доцента, 1967. за ванредног, а 1972. године, за редовног професора. На Грађевинском факултету у Београду, предавао је предмете „Механика флуида“ и „Основе хидротехнике“, као и низ других предмета на редовним и последипломским студијама: „Хидраулика хидротехничких објеката“, „Хидрометрија“, „Стишљиви флуиди“ и др. Већину тих предмета предавао је и на универзитетима у Сарајеву, Новом Саду и Суботици, где је основао Институт за хидротехнику са Хидрауличком лабораторијом. Пензионисан је 1990. године.

Као ментор двадесетак магистарских теза и десетак докторских дисертација, активно је пратио и усмеравао истраживања својих кандидата, јер је и сам био веома заинтересован за резултате тих истраживања. Његови некадашњи магистранти и докторанти данас су угледни универзитетски наставници у Београду, Новом Саду, Суботици, Сарајеву, Загребу и Љубљани.

Професор Г. Хајдин се бавио истраживањима у области примењене механике флуида и хидраулике објеката. Дао је велики допринос изучавајући проблеме водозаврата, прелива, водног удара у системима под притиском, подземних вода у карсту, речног наноса. Решења ових проблема уопштавао је везама бездимензионих величина, које су у виду номограма, одмах широко коришћене у пракси. Његова тумачења успостављених веза била су кристално јасна, при чему је инсистирао на, како је сам говорио, "чисто" постављеним почетним и граничним условима, како би експеримент био поновљив, а интерпретација резултата, ослобођена споредних утицаја. Памтимо колико је пажње проф. Хајдин посвећивао мерењима, посебно развоју методологије мерења у отвореним токовима. Обликовањем сужења у каналу, инвентивно је увео у праксу релативно једноставан начин одређивања протока мерењем само једне дубине. Све је то било у функцији његовог схватања да систем мора бити хидраулички прегледан, са мерењем поуздано утврђеним водним билансом. Његова монографија "Објекти за одређивање протицаја у отвореним токовима" користи се и данас у пројектовању хидротехничких објеката.

Иза професора Георгија Хајдина остале се три капиталне књиге које чине целину: "Механика флуида - књига прва: Основе", "Механика флуида - књига друга: Увођење у хидраулику" и "Механика флуида - књига трећа: Додатна поглавља". У овом књигама, на себи својствен начин, проф. Хајдин је, демонстрирајући изванредни смисао за синтезу, успоставио везу фундаменталних законитости кретања флуида са концептуалним и лабораторијским моделирањем у разним областима хидраулике.

Огроман је утицај професора Георгија Хајдина на педагошки рад Одсека за хидротехнику Грађевинског факултета у Београду. Више пута, у разним приликама, истицано је да је професор Хајдин, можда више од било ког другог наставника овог одсека, био у правом смислу „човек Школе“. У овој квалификацији садржано је много тога. Пре свега, то је чињеница да је, уводећи у наставу предмет „Механика флуида“, као теоријске основе за проучавање утицаја воде и ветра на грађевинске објекте, унео велики заокрет у образовању грађевинских инжењера. Тај утицај је пренео и на друге факултете, свугде где је предавао овај предмет. Али, у квалификацији „човека Школе“ можда је још важније то што је проф. Георгије Хајдин био истински посвећен настави и што је у педагошки процес улагао сву своју енергију и љубав према струци, коју је систематски развијао код својих ђака. Изванредно креативан у излагању градива, успевао је да врло сложене хидрауличке процесе и пратеће математичке формулације, објасни на једноставан, разумљив и сликовит начин, уз мноштво духовитих опаски, тако да се његова предавања и данас памте као прави доживљаји.

Са позиције Шефа Катедре - функције коју је обављао десет година, од 1969. до 1979. године, успешно је руководио наставом, научно-истраживачким радом и сарадњом са привредом. Без сумње, његов рад у том периоду оставио је дубоки траг у развоју хидротехничке научне и стручне мисли у Србији. Заслужан је за стасање научног кадра свих хидротехничких специјалности на Грађевинском факултету у Београду. Његови наследници му дугују сва она базична знања без којих успешно бављење педагошким радом, науком и струком не би било могуће.

Утицај професора Георгија Хајдина на струку и на развој кадрова био је присутан и у раду некадашњег Југословенског, а садашњег, Српског друштва за хидрауличка истраживања, на чијем је челу био од 1966. до 1970. године, а чији је рад активно пратио до краја живота.

Верујући у неопходност перманентног образовања, својевремено је иницирао семинаре за инжењере из праксе, на којима је био један од главних предавача. Због тих активности, биран је за заслужног члана Друштва грађевинских инжењера Југославије. Као један од најцењених стручњака, проф. Георгије Хајдин био је дугогодишњи експерт предузећа „Енергопројект“ и ХЕПС „Ђердап“ током његовог пројектовања и изградње, као и стални члан Југословенско-румунске комисије за пројекат ХЕПС „Ђердап 1“.

Активно је учествовао на стручним саветима на којима су разматрани пројекти практично свих највећих водопривредних објеката у некадашњој Југославији. За свој допринос у науци и струци, стекао је многа признања. Носилац је неколико високих одликовања и добитник Октобарске награде града Београда 1967. године. Потом је био члан жирија за додељивање ове награде за област математичко-физичких и техничких наука. За педагошки рад је добио некадашње највише признање - Седмојулску награду, па је годинама био члан Одбора за додељивање те исте награде. Био је један од најутицајнијих чланова Академије инжењерских наука Србије од њеног оснивања, посебно у Одељењу грађевинских наука.

Највеће признање професору Георгију Хајдину су бројне генерације добро образованих грађевинских инжењера. Они се сви, без изузетка, са симпатијама и поштовањем сећају свог некадашњег професора и његових незаборавних предавања. Посебно му много дугују генерације слушалаца последипломских студија, који су од њега много научили у науци и струци, али су имали прилику да кроз занимљиве разговоре са овим мудрим човеком, уче и о многим животним истинама. Тако су могли да науче о етици у научним истраживањима – о поштености истраживачком раду и о честитом приказивању резултата тог рада. Сећам се и данас како је говорио да је боље темељито анализирати и до краја разумети неку, по ширини и обиму, „мању“ тему, него претенциозно тежити решењу „великих“ проблема, за које није могуће јасно разграничити поједине утицаје. Имао је дар да препозна и раскринка површност и обмане. За оне који су поштено радили, а правили грешке, имао је разумевања, према онима који су покушавали да са мало рада, а пуно само-рекламе, нешто постигну, био је нетрпељив. Није се либио да људима отворено каже своје мишљење, без обзира какво то последице изазвало. У науци је изнад свега ценио јасноћу и истинитост. Колико пута сам се сетио његових речи на седницама универзитетског Већа да је ваљана тема докторске дисертације само она научна тврдња која се може сажето исказати у једној, али пажљиво сročеној, реченици.

Ми, његови некадашњи ђаци и сарадници, који се бавимо педагошким радом, учили смо од професора Хајдина да је позив наставника изузетно обавезујући и да се за предавања треба савесно и предано припремати. За ту, како је говорио, „представу коју ваља одиграти“, неопходно је да човек унесе читавог себе и сву своју љубав - према младим људима и према истини. Тог начела, проф. Георгије Хајдин, доследно се држао целог свог живота.

Нека је вечна слава и хвала професору Георгију Хајдину.